

ת"פ 26455/12/19 - מדינת ישראל-תביעות נגב נגד כאמל אבו עדרה (עציר)-בעצמו [ויעוד חזותי]

בית משפט השלום בבאר שבע

14 פברואר 2021

ת"פ 26455-12-19 מדינת ישראל נ' אבו עדרה (עציר)

ת"פ 39889-08-20 מדינת ישראל נ' אבו עדרה (עציר)

בפני כב' השופט איתי ברסלר-גונן

המאשימה

מדינת ישראל-תביעות נגב

ע"י ב"כ עו"ד קטיה מזור ועו"ד נופר אקרמן

נגד

הנאשם

כאמל אבו עדרה (עציר)-בעצמו [ויעוד חזותי]

ע"י ב"כ עו"ד אורי דייגי

גזר דין

ההרשעות וצירוף התיקים

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו במסגרת של צירוף תיקים כדלקמן:

(א) **בת"פ 26455-12-19** הורשע הנאשם בעבירות של הסגת גבול, גניבה מרכב והיזק לרכוש במזיד, עבירות לפי סעיפים 447(א), 413ד(א) ו- 452 בחוק העונשין, תשל"ז - 1977 [להלן: "**חוק העונשין**"], בהתאמה.

נסיבות המקרה הן שביום 9.12.2019 בשעות הבוקר הסיג הנאשם גבול לרכב שחנה בחניית עפר ליד תחנה מרכזית, בכך ששבר באמצעות אבן את חלון הרכב הימני, הכניס ידו לתוך הרכב וגנב מתוכו 10 מגני זכוכית לטלפון נייד שהיו ארוזים בשקית [להלן: "**האישום הראשון**"].

(ב) **בת"פ 39889-08-20** הורשע הנאשם בעבירות של הפרת הוראה חוקית ופריצה לרכב, עבירות לפי סעיפים 287(א)9 ו- 413 רישא בחוק העונשין.

ברקע האירועים בתיק זה היותו של הנאשם בתנאים מגבילים הכוללים מעצר בית מלא אך אפשרות יציאה בליווי למרכז סלע בבאר-שבע פעמיים בשבוע בשעות הבוקר.

ביום 16.8.2020 בשעות הבוקר צעד הנאשם בבאר-שבע וניסה להתפרץ למספר רכבים חונים בכך שהחזיק בידיו הרכב וניסה לפתוח את הרכבים. כשהבין שהרכבים נעולים, המשיך לכיוון רח' שמריהו לזין ושם בחניה של חברת החשמל הבחין ברכב ג'יפ שחלונותיו פתוחים למחצה. הנאשם הכניס את פלג גופו העליון לתוך הרכב כדי לחטט בו אולם כל פעם שהתקרבו עוברי אורח, הוציא את גופו ובהמשך שב על פעולתו. כשלא צלח לגנוב רכוש, ניגש לעץ סמוך, שבר את אחד מענפיו וחזר והכניסו לתוך הרכב. בהמשך עזב את המקום והמשיך לכיוון החניה הסמוכה לתחנה המרכזית כשהוא מנסה לפתוח רכבים חונים. בשלב זה עלה הנאשם לרכב אחר ולאחר מכן נעצר על ידי בלשים [להלן: "**אישום השני**"].

2. הנאשם כפר תחילה באישום הראשון והתיק נקבע להוכחות. בשלב מסוים, בטרם ישיבת ההוכחות, שוחרר הנאשם ממעצרו ובבוקר ישיבת ההוכחות הציגו הצדדים הסדר דינוי ולפיו הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן ונשלח לקבלת תסקיר שירות המבחן. ההסדר הדינוי כלל הסכמה לפיה המאשימה תעתור לעונש של 14 חודשי מאסר בפועל, הכולל בתוכו הפעלת מאסר על תנאי בן 6 חודשים לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי; ואילו ההגנה תעתור לעונש של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, הכולל את הפעלת המאסר המותנה. לפי בקשת ההגנה, נשלח הנאשם גם לממונה על עבודות השירות, וזאת תוך הבהרה כי אין בכך כדי לכבול את שיקול הדעת של בית המשפט.

לאחר ההסדר אפשרתי לנאשם לצאת את מעצר הבית לצורך קבלת תחליף סם ב"מרכז סלע", פעמיים בשבוע, בליווי בלבד [דיון מיום 13.5.2020].

ביום 7.9.2020, הוא המועד שנקבע לטיעונים לעונש, התברר כי הנאשם נעצר בינתיים בתיק החדש [האישום השני]. לבקשת הנאשם, נדחה הדיון על מנת לאפשר מיצוי המו"מ.

ביום 17.11.2020 ביקש הנאשם לצרף את התיק השני [ת"פ 39889-08-20] לאחר תיקון ולאחר הכרעת דין, וכך הוחלט.

הצדדים טענו אפוא לעונש בשני התיקים יחדיו.

תמצית הטיעונים לעונש

3. תמצית תסקיר שירות המבחן

תסקיר שירות המבחן שהוגש לקראת הדיון בתיק הראשון [תסקיר מיום 30.8.2020] מלמד כי הנאשם כבן 45, רווק ואב לארבעה ילדים כשהגדול ביניהם כבן 10. הנאשם סיים 12 שנות לימוד ולאחר מכן החל לעבוד, לרבות בתחום השמירה. עם זאת, תיאר הנאשם תקופות כלכליות קשות שבמהלכן גם ביצע עבירות רכוש כדי להשיג כסף. נסקרה משפחת מוצאו וקשר טוב עם בני משפחתו.

הנאשם הודה במיוחס לו [ביחס לאישום הראשון] ושיתף כי הגיע לבאר שבע לסידורים אישיים וראה הזדמנות לשבור את החלון ולגנוב את מסכי הזכוכית.

הנאשם שיתף בהתמכרותו לסמים, החל מגיל 19, כחלק מרצון להשתייך חברתית לסביבתו ושיתף כי לא הצליח להיגמל והוא מטופל היום במרכז סלע.

מתסקיר שירות המבחן שהוגש כאמור עולה הנאשם מביע מוטיבציה להשתלב בטיפול וכי ישנה תמיכה משפחתית. עם זאת, התרשם שירות המבחן כי הנאשם רצידיוויסט המתמודד עם התמכרות ארוכת שנים לסמים ומתקשה להסתגל למסגרות, לרבות מסגרות תעסוקה. שירות המבחן התרשם, כי העבירות בוצעו בעקבות מצוקה כלכלית שהיה נתון בה לאחר ששוחרר ממאסרו, וכי בהעדר תעסוקה יציבה ישנו סיכון גבוה שישוב לבצע עבירות דומות.

4. תמצית ראיות וטיעוני המאשימה לעונש:

ב"כ המאשימה הגישה כראיות לעונש את הרישום פלילי של הנאשם [ת/1] וכן פרוטוקול גזר דין ומאסר על תנאי מת"פ (ב"ש) 26184-01-19 [ת/2].

ב"כ המאשימה טענה לפגיעה בערכים המוגנים של שמירה על קניינו של הפרט ורכושו. נטען כי האירוע הנוסף בוצע על רקע הפרת תנאי שחרור בערובה מההליך הראשון וכי מעשיו של הנאשם מלמדים על תעוזה, העדר מורא הן מגורמי אכיפת החוק והן מהחלטות בית המשפט. נטען כי מדובר בעבירות רכוש אשר הוגדרו כ"מכת מדינה". עוד

נטען כי העבירה באישום השני בוצעה בתקופת התפרצות נגיף הקורונה, עת שרבים איבדו את פרנסתם ונאלצים כתוצאה מהעבירות מסוג זה להתמודד עם פגיעה ברכושם בתקופה קשה.

לטענת ב"כ המאשימה, עצמת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה, נוכח שהאירוע המאוחר בוצע על רקע הפרת תנאי שחרור בערובה.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם שבין 6 ל-12 חודשי מאסר בגין האירוע הראשון, ומתחם נפרד שבין 6 ל-14 חודשי מאסר בגין האירוע השני.

ביחס לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, הפנתה ב"כ המאשימה לרישום הפלילי המכביד של הנאשם, שלחובתו גם עונש מאסר על תנאי בר הפעלה של 6 חודשים, ממש מאותה שנה שבה ביצע את העבירה.

ב"כ המאשימה ציינה כי התלבטה האם לעתור לסטייה **לחומרה** ממתחם העונש ההולם, נוכח העובדה כי המאסרים המותנים לא הרתיעו את הנאשם, אולם בשים לב כי מדובר בעבירות עוון היא לא תבקש זאת, אך כן תבקש, על אף נטילת האחריות המהירה, לגזור על הנאשם עונש ברף העליון של מתחמי הענישה.

עוד עתרה ב"כ המאשימה לגזור את דינו של הנאשם באירוע הראשון לעונש של 14 חודשי מאסר כולל המאסר המותנה, וזאת בהתאם להסכם שבין הצדדים, ולגבי האירוע הנוסף לגזור את העונש במצטבר, בעיקר בשל שיקול ההרתעה האישית.

לצד זאת, עתרה ב"כ המאשימה לענישה כלכלית נלווית, של קנס, פיצוי ומאסרים מותנים משמעותיים.

5. תמצית טיעוני הסנגור לעונש:

הסנגור חזר בטיעונו על ההסדר הדיוני שהיה בתיק הראשון, תוך טענה כי מדובר [לדעתו] ברכוש זעום שנגנב, תוך שבירת החלון.

לטענת הסנגור, התיק שצורף עניינו אף הוא בעברת עוון ובהפרת הוראה חוקית, והנאשם לא עמד בפיתוי של הג'יפ שחלונותיו היו פתוחים, במעין "פרצה הקוראת לגנב". לטענת הסנגור, בסופו של דבר לא נגנב מאומה מהג'יפ. עוד נטען כי העבירות אינן ברף הגבוה, נעשו ללא תחכום וללא שותפות וכי לא נגרם נזק משמעותי באישום הראשון ולא נגרם נזק בכלל באישום השני.

הסנגור הציע לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע: לגבי האירוע הראשון הציע הסנגור לקבוע מתחם עונש הולם בין הרף התחתון של 9 חודשים לרף העליון של 14 חודשים וכולל בתוך זה הפעלת מאסר מותנה חצי בחופף וחצי במצטבר, אך בתוך גדר ההסדר. נטען כי כיוון שלא אפשרי לגזור את העונש לעבודות שירות, נכון להמיר את העונש בגין האירוע הראשון ולהעמידו על 6 חודשים מאסר בפועל, להפעיל את התנאי חצי בחופף וחצי במצטבר ובסך הכל לתת לו משקל של 9 חודשים מאסר בפועל.

לגבי התיק השני, המאוחר יותר, טען הסנגור כי יש לקבוע לגביו מתחם עונש הולם נפרד שינוע בין מאסר מותנה ועד 6 חודשים מאסר בפועל.

הסנגור הפנה לפסיקה, לרבות של מותב זה ועתר לקבוע לכל היותר עונש של 6 חודשי מאסר בגין ההליך הנוסף. הסנגור הפנה להודאתו של הנאשם, ללקיחת האחריות ולחסכון בזמן השיפוטי ועוד הפנה לתסקיר שירות המבחן המלמד על ניסיון אמתי להיגמל מסם. נטען כי הנאשם חולה במחלת התמכרות וריצה עונשי מאסר לא מעטים בשל עבירות "מינוריות" של פריצות לרכב.

הפעם, כך טען הסנגור, גם היה אירוע טרגי כשבזמן שהנאשם היה עצור בתיק הראשון אחיו נהרג בתאונת דרכים, והוא לא הצליח להספיק להלוויה, ושחרר במהלך השבעה. לטענת סנגור, הנאשם ניסה את האפיק הטיפולי, לרבות הפחתת השימוש במתאדון, אך כשל וביצע את העבירות בתיק המצורף.

הסנגור הלין על כך שפרויקט בית המשפט הקהילתי לא חל לגבי הנאשם בשל מקום מגוריו, אולם זהו המקרה הנכון לאדם שנזקק לתמיכה יומיומית, נוכח חולשתו וחוסר יכולתו להצליח בטיפול לבדו. הציפייה ממנו, כך טען הסנגור, גדולה מדי שיצליח לצאת ממחלת ההתמכרות לבדו.

בנסיבות אלו, טען הסנגור שאין להחמיר יתר על המידה עם הנאשם, הנמצא בשולי החברה, וכי החברה המתקדמת יכולה באיזון לספוג את הנזקים שהוא עושה, שאינם ברף העליון. בנסיבות כל אלה, עתר הסנגור להוסיף עוד 3 חודשי מאסר בגין האירוע השני ולגזור בסה"כ עונש כולל של 12 חודשי מאסר בפועל.

6. הנאשם הביע צער על מעשיו וביקש הזדמנות נוספת מבית המשפט. לדבריו, הוא נמצא בהליך טיפולי בכלא ואף ביקש לדחות את מתן גזר הדין בשלושה חודשים לשם כך. הוא הבטיח להצליח וטען כי מעולם לא לקח אחריות כמו הפעם.

הדין

אופן גזירת הדין

7. בגזירת הדין יש להבטיח קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל על הנאשם.

אין מחלוקת בין הצדדים כי יש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לכל אחד מהאירועים. כך אכן נכון בוודאי נוכח שרצף האירועים נקטע במעצרו של הנאשם ושחרורו בערובה לחלופת מעצר שאותה הפר באירוע השני. לאחר קביעת שני המתחמים אדון באופן גזירת הדין.

מתחם העונש ההולם לאישום הראשון בת"פ 19-12-26455 - הסגת גבול לרכב וגניבה ממנו:

8. הערכים המוגנים שבבסיס העבירות של התפרצות לרכב, הסגת גבול לרכב וגניבה מרכב הם שמירה על רכושו ופרטיותו של אדם והגנה על תחושת הביטחון של הציבור. אדם שם את רכבו ברחוב ומצפה כי יישאר יציב ותקין במקום בו הניחו קודם לכן וכי רכושו שבתוך הרכב יותר במקומו. אין זו גזירת גורל ולא אמורה להיות זו גזירת גורל שרכבו של אדם יושחת או ייפרץ אם יותירו ללא השגחה ברחוב, ובוודאי שלא ייגנב גם הציוד המוחזק בו.

בשים לב לנזק שנגרם לקורבנות ולערעור תחושת ביטחונם האישי, נפסק כי יש להחמיר בענישתם של המתפרצים לרכב, וכי יש להעדיף את שיקולי הגמול וההרתעה על פני הנסיבות האישיות של העבריין [ראו למשל ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה (31.12.2008); רע"פ 1708/08 לוי נ' מדינת ישראל (21.2.2008); רע"פ 7890/10 מליטאת נ' מדינת ישראל (1.11.2010)].

לא נעלם מעיני בית המשפט כי הנאשם הורשע בעבירה של הסגת גבול לרכב, אולם המעשה כלל גם שבירת חלון אלימה והערכים המוגנים זהים גם לגבי עבירה זו.

9. כאמור, אירוע זה עניינו בשעות היום, בטבורה של העיר [ליד התחנה המרכזית]. אני מוכן להניח כי האירוע לא היה מתוכנן וכי הנאשם נקלע למקום בדרכו, כפי שציין בפני שירות המבחן.

ניכר גם שלא היה תחכום במעשיו של הנאשם אולם גם לא היה מורא, והנאשם השתמש באבן כדי לשבור את חלון הרכב על מנת להסיג גבול לתוכו. אציין כי הצדדים החליטו לקרוא לאירוע הסגת גבול אולם גם אם היו קוראים לכך התפרצות לרכב נכון היה הדבר. כך או כך, יש לתת ביטוי להסכמת הצדדים גם בהקשר זה.

אני מוכן להניח כי הנזק הכספי לא היה רב. אולם במונחים של השפעה על שגרת חייו של נפגע העבירה ופגיעה בתחושת הביטחון האישי, הנזק יותר משמעותי. כך גם לגבי פוטנציאל הסלמת האירוע במצב של מפגש עם נפגע העבירה או עם עובר אורח אחר, וזאת בשים לב לכך שהאירוע התרחש בשעות הבוקר שבהם ישנם לא מעט אנשים במקום. ניכר כאמור כי לא היה כל מורא לנאשם במעשיו.

הנאשם היה מודע היטב למעשיו ולהשלכות מעשיו שבוצעו על רקע צריכת סמים.

במכלול השיקולים, אני סבור כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה בינונית, ומידת האשם בינונית-גבוהה.

10. מדיניות הענישה הנהוגה מעלה כי במקרים דומים הוטלו על הנאשמים עונשים אשר נעים החל מתקופת מאסר קצרה ועד ל- 12 חודשי מאסר לריצוי מאחורי סורג וברית, כך למשל:

מרבית האירועים בפסיקה עסקו בעבירות של התפרצות לרכב וגניבה ממנו. גם הסניגור הפנה לפסק דין דומה שכלל הרשעה בעבירה של התפרצות לרכב. לטעמי, נכון גם להתבונן על המקרה שלפנינו באופן דומה, נוכח השילוב של החבלה במזיד ברכב [שבירת החלון] והסגת הגבול [הכנסת היד דרך החלון השבור כדי לגנוב את הרכוש].

בעפ"ג (ב"ש) 13395-04-20 אבו כף נ' מדינת ישראל (27.4.2020) אישר בית המשפט המחוזי מתחם עונש הולם שנע בין 4 ל- 12 חודשי מאסר בגין עבירה של התפרצות לרכב וגניבה ממנו.

בת"פ (ב"ש) 20905-03-12 מדינת ישראל נד עיד (27.1.2013) נדון עניינו של נאשם שהורשע בשורה של עבירות התפרצות לרכב בכוונה לגנוב. חברי, כב' השופט י. עטר, קבע מתחם לעבירת התפרצות וגניבת רדיו דיסק מרכב שינוע בין 4 ל- 36 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ (ב"ש) 43183-03-20 מדינת ישראל נ' בודובסקי (29.7.2020) נדון עניינו של נאשם שהתפרץ לרכב באופן דומה וניסה לגנוב מערכת מולטימדיה, אך ללא הצלחה [הורשע בעבירה של ניסיון לגניבה]. נקבע מתחם עונש הולם שבין 4 ל- 12 חודשי מאסר בפועל.

ראו למשל גם ת"פ (ב"ש) 19292-11-18 מדינת ישראל נ' גנגן (28.3.2019); בת"פ (ב"ש) 47413-11-17 מדינת ישראל נ' שבתייב (9.4.2018); ת"פ (ב"ש) 71233-07-17 מדינת ישראל נ' ג'ה (1.3.2018); בת"פ (ב"ש) 35897-02-12 מדינת ישראל נ' דדון (9.5.2012); ת"פ (ב"ש) 17927-05-12 מדינת ישראל נ' אלטלאקה (6.6.2012); ת"פ (ב"ש) 20845-09-12 מדינת ישראל נ' אלעואידה (15.10.2013); ת"פ (ת"א) 22913-03-12 מדינת ישראל נ' חרפל (28.11.2013); ת"פ (ב"ש) 5163-11-11 מדינת ישראל נ' אלאסד (10.9.2013); ת"פ (ב"ש) 1268/08 מדינת ישראל נ' נסימוב (30.6.2013);

אציין כי באירוע קודם [בת"פ (ב"ש) 26184-01-19] שבו התפרץ הנאשם לרכב וגנב סכום של ₪ 4,000 הוא נדון לעונש של 10 חודשי מאסר קודם להפעלת מאסרים מותנים.

11. **במכלול השיקולים ובשים לב לעצמת הפגיעה בערכים המוגנים ומידת האשם, אני קובע מתחם עונש הולם לאישום זה שבין 6 ל- 14 חודשי מאסר בפועל.**

מתחם העונש ההולם בגין האירוע השני [ת"פ 39889-08-20]

12. באירוע זה, שאירע ביום 16.8.2020 הפר הנאשם את תנאי מעצר הבית והתפרץ לרכב. בשונה מטיעוני הסניגור, ההתפרצות לרכב נעשתה שוב ושוב, כפי שמתוארים הדברים בכתב האישום. גם כאן, הסכימו הצדדים

לראות בהתפרצות שאינה כוללת כוונת גניבה [לפי סעיף 413 רישה].

הערכים המוגנים ביחס לעבירת הרכוש הינם אותם ערכים מוגנים כפי שפורטו לעיל.

באשר לעבירה של הפרת הוראה חוקית לבדה, הרי שהערך המוגן שבבסיסה הוא שמירה וקיום הוראות שיפוטיות. תכלית מוסד השחרור בערובה היא לאפשר פגיעה קטנה ככל הניתן בחירותו של אדם טרם בירור אשמתו במשפט, ומאידך, להגן על האינטרס הציבורי במיצוי הדין עם נאשמים [בש"פ 2823/19 **אידה גדמילוב נ' מדינת ישראל** (10.6.2019)].

בהפרת הוראתו של בית המשפט בעניין תנאי חלופת מעצר, יש פגיעה הן בעצם המוסד השיפוטי והערך של ציות לצווי בית המשפט, ולא פחות חמור מכך, החשש מפני פגיעה בביטחון הציבור או בהליך המשפטי. יש לזכור כי חלופת מעצר היא קודם כל חלופה למעצר ועליה להבטיח את שנועד המעצר להבטיח. מקום בו המעצר נועד להבטיח את שלום הציבור, הרי שהפרת התנאים יש בה כדי לגרוע מביטחון הציבור, לרבות בביטחון שחש הציבור מעצם קיומו של המושג חלופת מעצר. בהפרת תנאי מעצר בית יש פגיעה נוספת הנובעת מעצם ערעור אמון הציבור בקיומה של חלופת מעצר, ויש צורך הולך וגובר במערכת של כוחות שיטור להבטחת תנאי שחרור, נוכח ערעור האמון בחלופה זו.

13. במעשהו של הנאשם הופגנה נחישות והדברים נלמדים גם מתיאור המקרה הכולל אפילו הליכה לקחת ענף עץ וחזרה עם הענף לשם המשך חיטוט ברכב.

עוד עולה נחישות ובחינת השטח בהליכתו של הנאשם ברחבי העיר כשהוא ממשיך לנסות לפתוח רכבים בעת הליכתו.

גם אם הנאשם לא הגיע לשם כך לעיר וגם אם הגעתו לעיר היתה במסגרת קבלת טיפול ב"מרכז סלע", עדיין מדובר בניצול המצב ולא בכדי נדרש ליווי לצאתו של הנאשם ממעצר הבית, ובאשר יגורנו בא לנו. אין זו אלא דוגמא למסוכנות הנובעת ממי שמתפרץ לרכב והצורך בחלופת מעצר הרמטית כדי למנוע התפרצויות, בוודאי ממי שהוא רצידיביסט. הדברים היו ידועים לבית המשפט ובכל זאת נעשה ניסיון לאפשר לנאשם הליך טיפולי אולם הנאשם הפר את האמון הרב שניתן בו ובמוסד השחרור בערובה.

בכך, פגע הנאשם גם בערכים המוגנים של שמירה על החלטות בית המשפט ומוסד השחרור בערובה, ועצמת הפגיעה משמעותית, שהרי הנאשם ניצל את הפרת התנאים לביצוע עבירה נוספת מאותו סוג שהחלופה נועדה למנוע.

גם במקרה זה, הגם שלא נגרם נזק לרכב, עדיין קיים נזק פוטנציאלי של מפגש עם קורבן העבירה או עובר אורח אחר.

מצופה היה מהנאשם כי גם אם הפר את תנאי הערובה ונמצא ללא פיקוח, שיוכיח כי אפשרי הדבר מבחינתו, ולו על מנת שיוכל בעתיד לבקש הקלה נוספת בתנאים.

במכלול השיקולים, סבורני כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה בינונית-גבוהה, ומידת האשם גבוהה.**

14. אין צורך לחזור על הפסיקה הנוהגת שפורטה לעיל.

עם זאת, אציין כי בעפ"ג (ב"ש) 13395-04-20 **אבו כף נ' מדינת ישראל** (27.4.2020) אשר צויין לעיל, אישר בית המשפט המחוזי, לצד מתחם לאירוע בודד, גם מתחם ענישה לאירוע נוסף שבוצע לאחר ההרשעה הראשונה, שבו פרץ הנאשם לשני רכבים וגנב מהם ציוד. לגבי אותו אירוע, שבוצע אגב הפרת מעצר בית, נקבע ואושר מתחם עונש הולם שבין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל. במקרה שלפנינו מדובר על התפרצות אחת תוך הפרת התנאים וללא גניבה.

בעבירות של הפרת הוראה חוקית ניתן למצוא מתחמי ענישה שונים וזאת בהתאם לגורם שנתן את ההוראה, תכליתה ומידת ההפרה, לרבות ביצוען של עבירות נלוות. במצב הדברים הרגיל, כאשר מדובר ביציאה חד פעמית ממעצר בית ניתן לראות מתחמי ענישה של בין מאסר מותנה ועד ל-6 חודשי מאסר בפועל [ת"פ (ב"ש) 36391-12-17 **מדינת ישראל נ' בכר** (3.5.2018)] ואפילו מתחמי ענישה גבוהים יותר וזאת בהתאם לנסיבות [ראו למשל ת"פ (רח') 60759-08-16 **מדינת ישראל נ' טרנה** (10.1.2018)].

במקרים שבהם ההפרה גררה עבירה שלשמה ניתנה, ראינו גם ענישה שתחתיתה במאסר בפועל [ראו למשל ת"פ (ב"ש) 2076-11-18 **מדינת ישראל נ' אבו נסאר** (19.6.2019); ראו גם ת"פ (ראשל"צ) 1862-01-18 **מדינת ישראל נ' אלהוזייל** (19.3.2019) שם הוחמר עונשו של אחד השותפים בעבירות של גניבת רכבים נוכח שביצע את המעשה תוך הפרה של תנאי שחרור בערובה.

15. בנסיבות המקרה אני קובע מתחם עונש הולם לאירוע הנוסף במתחם שבין 6 ל- 12 חודשי מאסר בפועל.

גזירת הדין

16. אין מקום לסטות ממתחמי הענישה. ניכר כי ניסיון לשילוב באפיק טיפולי לא צלח.
17. הנאשם כבן 46 עוד חודש, רווק ואב לארבעה ילדים. הוא נמצא בזוגיות עם אמם של הילדים המתגוררת עם הילדים בצפון, והנאשם גר עם אמו כאן בדרום.
אין ספק כי מעצרו של הנאשם ואף מאסריו הקודמים מקשים כלכלית על המשפחה. המצב הכלכלי אכן מהווה זרז לביצוע העבירות על רקע הכשל הערכי וההתמכרות לסם.
הנאשם אמנם נטל אחריות מהירה בשני התיקים אולם הוא לא עושה מאמץ לחזור למוטב. האירוע של התיק המאוחר מדגים זאת, וברור כי אם היה מקפיד אפילו שלא לצאת ממעצר הבית ללא ליווי [לשם קבלת טיפול] יכול היה נמנע ממעצרו והיה ממשיך באפיק הטיפול.
נכון הוא כי עברו הפלילי של הנאשם רודף אותו וכך גם שגרת ההתמכרות, אולם גם הנאשם תורם לכך ולו כשהוא לא מקפיד על התנאים שנועדו בין היתר להרחיקו ממצבי סיכון.

18. לנאשם רישום פלילי מכביד:

ביום 5.3.2019 נדון לעונש מאסר של 14 חודשים בגין עבירות דומות. מכאן גם המאסר המותנה [ת/2]. קודם לכן בינואר 2018 נדון גם כן בגין התפרצות לרכב למאסר של 12 חודשים תוך הפעלה של מאסר על תנאי בן 6 חודשים חציו בחופף.

ביולי 2017 נדון בגין עבירת הסגת גבול וגניבה לעונש מאסר של 6 חודשים. ביוני 2016 נדון לשנת מאסר בגין שתי עבירות של התפרצות לרכב בזו אחר זו. שנה קודם [יוני 2015] נדון לעונש מאסר של שנה וחצי בגין שתי התפרצויות לרכב, אגב הפעלת מאסר על תנאי.

וכך הלאה ממשיך הרישום הפלילי ומונה שורה ארוכה של עבירות התפרצויות לרכב וסמים וניכר כי זו שגרת חייו של הנאשם.

19. אינני מקבל את טענת ההגנה לפיה אילו היה מתגורר הנאשם במקום אחר היה זוכה לקחת חלק בבית המשפט הקהילתי. מקום המגורים הוא רק תנאי אחד. כך או כך, עמדו בפני הנאשם אפשרויות אחרות חלופיות לשיקום והוא "בעט בדלי" וביצע את ההתפרצות באירוע השני תוך הפרת האמון שניתן בו.

הטענה לפיה לא מדובר באירוע חמור ויש לשקול שיקולי שיקום, מקומה במקרים של עבריינים צעירים המועדים

פעם ראשונה וכאשר הפגיעה באינטרס הציבורי אינה רבה. אלא שלא זה המקרה שלפנינו: מי הולך ברחוב ומנסה לפתוח רכבים בזה אחר זה, צריך להיות מורחק מהמרחב הציבורי, בו מבקש הציבור לחוש בטוח גם לשים את רכבו.

בנסיבות אלו, משנכזה תוחלת השיקום, נכון לתת ביטוי רב יותר לצורך בהגנה על האינטרס הציבורי ובטחונם של הציבור. בכך צודקת המאשימה כי ישנה חשיבות להרתעה האישית.

20. נזכיר כי לנאשם עונש מאסר על תנאי מת"פ 26184-01-19. הכלל הוא שיש להפעיל את המאסר המותנה במצטבר. עם זאת, נוכח שהנאשם כן נטל אחריות מהירה, אחפוף מחצית מהמאסר המותנה לעונש בהליך העיקרי [האירוע הראשון].

21. במכלול כל השיקולים ותוך מתן ביטוי לניסיונו של הנאשם לחזור למוטב, גם אם זה לא צלח סבורני כי יש לגזור את דינו של הנאשם ברף הגבוה של מתחמי הענישה שנקבעו.

בהתאם לסעיפים 40(ב) ו- (ב) בחוק העונשין, סבורני כי ביחס לאירוע הראשון, נכון לגזור על הנאשם עונש של 10 חודשי מאסר בפועל ולהוסיף עוד מחצית מהמאסר המותנה במצטבר נוכח כאמור שהודה ונטל אחריות מהירה, ובסה"כ 13 חודשי מאסר בפועל.

ביחס לאירוע המאוחר, סבורני כי נכון לגזור על הנאשם גם כן עונש של 10 חודשי מאסר בפועל ברף שהוא מעל לאמצע אולם לא ברף העליון עדיין.

באשר למידת החפיפה בין האירועים, סבורני כי על מנת לתת תקווה מסויימת לנאשם ועל מנת שהעונש הכולל יהיה מדתי וייתן ביטוי בכל זאת לחסכון בזמן השיפוטי, אחפוף חודשיים בין העונשים. **סה"כ ייגזר על הנאשם ברכיב העיקרי עונש כולל של 18 חודשי מאסר בפועל ובנוסף כאמור תצטבר מחצית המאסר המותנה [עוד 3 חודשים] ומחצית נוספת תהא בחופף.**

22. העיצומים הכלכליים

הפיצוי אינו תלוי ביכולתו הכלכלית של הנאשם.

במקרה דנן נכון להורות על פיצוי לנפגעי העבירה על מנת להשיב להם גם את תחושת הביטחון.

בשים לב להיקף הנזקים שנגרמו לכל אחד מהם, ובשים לב גם לכך שלא הוברר הנזק המלא באירוע הראשון, אני אומד את הפיצוי לנפגעי העבירה כדלקמן:

באירוע הראשון [בת"פ 26455-12-19] - נוכח שבירת החלון ולשם השבת תחושת הביטחון - על סך של 1,000 ₪.

באירוע השני [בת"פ 39889-08-20] - לשם השבת תחושת הבטחון - סך של 500 ₪.

נוכח המחסור הכלכלי הניכר, לא אשית קנס אולם בהחלט יחוב הנאשם בהתחייבות, שתהא ביטוי למשמעות הכלכלית לציבור במעשיו של הנאשם.

סוף דבר - גזר הדין

23. נוכח כל האמור לעיל, ולאחר ששקלתי את השיקולים לקביעת מתחם העונש ההולם ובתוכו, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

(א) בת"פ **26455-12-19** - אני דן את הנאשם לעונש מאסר של 10 חודשים.

בנוסף, אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 6 חודשים מת"פ (ב"ש) 26184-01-19 חציו בחוף וחציו במצטבר. **בסה"כ ירצה הנאשם 13 חודשי מאסר בפועל בתיק זה**, וזאת בניכוי ימי מעצרו בהליך זה בין

התאריכים 9.12.2019 ועד 12.4.2020.

(ב) בת"פ 39889-08-20 אני דן את הנאשם לעונש מאסר של 10 חודשים, בניכוי תקופת מעצרו החל מיום 16.8.2020 ועד היום.

כאמור, אני מורה על **חפיפה של חודשיים** בין שתי תקופות המאסר.

למען הסר ספק, **בסה"כ ירצה הנאשם עונש כולל של 21 חודשי מאסר בפועל**, בניכוי תקופת המעצר כאמור לעיל.

(ג) 8 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שלוש שנים ממועד שחרורו ממאסר ובכפוף לסעיף 52(ג) בחוק העונשין, כל עבירת רכוש מסוג פשע.

(ד) 4 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שלוש שנים ממועד שחרורו ממאסר ובכפוף לסעיף 52(ג) בחוק העונשין, כל עבירת רכוש מסוג עוון, למעט עבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב.

(ה) 3 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שלוש שנים ממועד שחרורו ממאסר ובכפוף לסעיף 52(ג) בחוק העונשין, עבירה של הפרת הוראה חוקית.

(ו) הנאשם יפצה את קורבנות העבירה כדלקמן:

ע"ת 1 בת"פ 26455-12-19 בסך של 1,000 ₪.

ע"ת 1 בת"פ 39889-08-20 בסך של 500 ₪.

סך הפיצוי [1,500 ₪] ישולם ב- 3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.9.2021 וכל 1 לחודש שלאחריו. אם לא ישולם אחד התשלומים במועד, תעמוד היתרה לפירעון מידי ויתווספו תוספות פיגור כחוק. אני מודע לכך כי הפיצוי משולם תוך תקופת המאסר אולם כך גם נכון להשיב את תחושת הביטחון ונזקם של נפגעי העבירה.

(ז) מורה על חתימת התחייבות להימנע מכל עבירת רכוש. ההתחייבות תהא בסך של 3,000 ₪ ובתוקף למשך 3 שנים ממועד שחרורו של הנאשם ממאסר. בהתאם לתקנות העונשין (התחייבות להימנע מעבירה), תש"ף - 2019 ההתחייבות תוצהר לפרוטוקול שאם לא כן תיאכף חתימתה ב- 10 ימי מאסר.

שוברי תשלום יועברו באמצעות שב"ס.

המאשימה תדאג להעביר לבית המשפט פרטי ניזוקים וזאת תוך 21 יום.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום ב' אדר תשפ"א, 14/02/2021 במעמד הנוכחים.

איתי ברסלר-גונן, שופט

החלטה

רשמתי בפניי התחייבות הנאשם.

ניתנה והודעה היום ב' אדר תשפ"א, 14/02/2021 במעמד הנוכחים.

איתי ברסלר-גונן, שופט